

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မေတ္တာစာပေ၊ မေတ္တာစာပေ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ် ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၅၀၀
မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း	နိုင်ဇော်ဦး
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုး (နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	ချစ်ခိုင်စံ
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄
တန်ဖိုး	၆၅၀၀ ကျပ်

နေဝန်းနီ(နတ်မောက်)

ကြက်ခြေအဝတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကြယ်တွေ ၊ နေဝန်းနီ(နတ်မောက်)
ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၂
စာ ၂၀၄ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ
(၁) ကြက်ခြေအဝတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကြယ်တွေ

ကြက်ခြေအခတ်ခံလိုက်ရတဲ့

ကြယ်တွေ

နေဝန်းနီ(နတ်မောက်)

ကြက်ခြေအခတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကြယ်တွေနှင့် ပတ်သက်၍

ကျွန်တော် စာမရေးဖြစ်တာ ကြာပါပြီ။ ရေးနေကျ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ရပ်နားသွား ကတည်းက ဘာစာမှ မရေးဖြစ်တော့ တာပါ။ လာအို ရောက်နေတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းကလည်း အလုပ်ခေါ်စာ တွေလို့လာပါ။ လာပါ ဆိုတော့ အရဲစွန့်ပြီး လာအိုကို ထွက်လာခဲ့လိုက် တာပါ။ ကျွန်တော့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းက အဲဒီအချိန်ကနေစပြီး သန္ဓေတည် ထားတာပါ။ ကျွန်တော့် ဘဝကလည်း အဲဒီအချိန်မှာပဲ တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံသား အများစုက မလေးရှား၊ ဂျပန်၊ ထိုင်းကို အလုပ် သွားလုပ်တာ များပါတယ်။ လာအိုကို အလုပ် လာလုပ်တဲ့လူရယ်လို့ ကြားဖူးချင်မှ ကြားဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာပြည် အောက်ပိုင်းက လူအများစုပေါ့လေ။ တကယ်တော့ လာအိုမှာ မြန်မာတွေ သိန်းချီပြီး ရှိပါတယ်။ အဲဒီလူ အများစုကလည်း မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်းနဲ့ အထက် ပိုင်းကချည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မကွေးတိုင်း၊ မန္တလေးတိုင်း၊ နေပြည်တော် တစ်ဝိုက်ရယ်၊ ရှမ်းပြည်နယ်၊ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ဝပြည်နယ်ဘက်က အများဆုံး အလုပ် လာလုပ်ကြတာပါ။

ကျွန်တော် ရောက်နေတာက ရွှေတြိဂံနယ်မြေပါ။ လာအို၊ ထိုင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ သုံးခုဆုံရာပေါ့။ ရွှေတြိဂံနယ်မြေမှာ ဘာတွေ ခေတ်စားလဲ ဆိုတော့ ဂိမ်းခုံတွေပါပဲ။ လူငယ်တွေ ဆော့နေတဲ့ ML၊ PUBG၊ ငါးပစ်ဂိမ်း၊ ဆလော့ဂိမ်းတွေကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ လူလိမ်ဂိုဏ်းလို နေရာမျိုး၊ အလုပ်မျိုးကို ဆိုလိုတာပါ။ ဖေ့စ်ဘွတ်ပေါ်မှာလည်း ဂိမ်းခုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆိုးကျိုးတွေကို မြင်ဖူး၊ ဖတ်ဖူးကြမှာပါ။ (အဲဒီအကြောင်း ရိုက်ထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတောင် ထွက်လိုက်ပါသေးတယ်) အထူးသဖြင့် မြဝတီ၊ မိုင်းလား၊ လာအို စသည့်နေရာတွေမှာ ဂိမ်းခုံလုပ်ငန်းတွေ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်လာကြပါတယ်။ တစ်လကို လစာ ဆယ့်ငါးသိန်းလောက်ရတာဆိုတော့ မက်မောစရာ၊ မျက်စိကျစရာပဲပေါ့။ ကျောင်းနေဘက်တစ်ချို့ဆို သိန်းနှစ်ဆယ်အထိ ရကြတယ်လို့ကြားပါတယ်။ ပညာ အရည်အချင်း ကလည်း ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မလိုဘူး။ ကွန်ပျူတာကိုင်တတ်ရုံ၊ Translate သုံးတတ်ရုံနဲ့ ဝင်လုပ်လို့ရတော့ ဆယ်တန်းအထိ ကျောင်းနေဖူး တဲ့ သူဆိုရင်တောင် ဝင်လုပ်လို့ရတာမျိုးပါ။ အဲဒီဂိမ်းခုံတွေကို ပိုင်တဲ့သူက တော့ တရုတ်တွေပါ။ (ဂိမ်းခုံပိုင်ရှင်မှန်သမျှ တရုတ်တွေချည်း ဖြစ်ပါတယ်)

ငွေကြေးမြွှုပ်နှံမှု တစ်ခုခုကို အသုံးပြုပြီး အနောက်ဥရောပနိုင်ငံ တွေလို ချမ်းသာတဲ့ နိုင်ငံတွေဆီကနေ ပိုက်ဆံ လိမ်လည်ရတာပါ။ အလုပ် သမားကလည်း လုံလောက်တယ်လို့ မရှိဘဲ အမြဲတမ်း လိုနေတာဆိုတော့ အလုပ်မရှိတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသား ပညာတတ်လေးတွေခမျာ ဘုမသိဘုမသိ ဂိမ်းခုံထဲ ရောက်ရတော့တာပါပဲ။ အဲဒီထဲ ကျွန်တော်လည်း ပါပါတယ်။ နောက်တော့ တရုတ်တွေရဲ့ ဖိနှိပ်မှု၊ မတရားမှု၊ ချုပ်ချယ်မှုတွေ၊ နှိပ်စက်မှု တွေအောက် မနေချင်တော့တာနဲ့ အသက်စွန့်ပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်က ဝတ္ထုရေးလိုက်တာပါ။

ဝတ္ထုဆိုပေမဲ့ ဒီဝတ္ထုထဲက ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်က တကယ့် အဖြစ်အပျက်၊ အမှန်တရားတွေပါ။ ကျန်တဲ့ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကိုတော့ ဝတ္ထု ဖြစ်အောင် ဖန်တီးရေးထားတာပါ။ ကျွန်တော့် ဝတ္ထုက ကိုယ်တွေ့ခဲ့တာကို ရေးတာဖြစ်လို့ အလှည့်အပြောင်းတွေ၊ အခင်းအခက်တွေ၊ အနိမ့်အမြင့်တွေ အားနည်းကောင်း နည်းပါးလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ပြည်ပ ထွက်တာ မကောင်းဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုမျိုး ဒုက္ခတွေ ကြုံရနိုင်တယ်ဆိုတာကို သိစေ၊ မြင်စေချင်လို့ ရေးပြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကြက်ခြေအခတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကြယ်တွေ

ကျွန်တော့်ဝါသနာအရ လာအိုမှာတော့ ဒီလို၊ ဒီလိုတွေ ကြုံခဲ့ရပါတယ် ဆိုတာကို လက်ခုပ်လေးထဲထည့်ပြီး စာဖတ်သူတို့ရှေ့ ချပြလိုက်ပါပြီ။ စာဖတ်သူတို့ဘက်က ကျွန်တော် ချပြတဲ့အရာကို မြင်တယ်၊ ကြားတယ်၊ ခံစားသိရှိလိုက်တယ်ဆိုရင်ကို ရေးရကျိုး နပ်ပါပြီ။ ကျွန်တော့် တင်ပြမှုကို ဝိုးတဝါးပဲမြင်ပြီး မရှင်းမလင်း ကြားရတယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်တော် ညံ့သေး လို့ပါပဲ။

တစ်ခု ပြောစရာရှိတာက ဒီဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးတဲ့ အခါမှာ ဝတ္ထု ရေးသက် နုနယ်သေးတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပညာတတ်ကြိမ်လုံးနဲ့ တအုန်းအုန်း မရိုက်ကြဖို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်က အက်ဆေး၊ ဆောင်းပါးသာ အများဆုံး ရေးတာဖြစ်လို့ ဝတ္ထုရှည်ဘက်မှာ အားနည်းပါတယ်။ စာဖတ်သူတွေ အနေနဲ့ ငါဟာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖတ်နေတာမဟုတ်ပါလား၊ စာရေးသူ ဘဝကို ဖတ်နေရတာပါလားလို့ ရှုမြင်ထားရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ်ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့် ဆန္ဒတွေကို စာအုပ်ဖြစ်မြောက်အောင် စိတ်ရင်းစေတနာ နဲ့ ထုတ်ဝေပေးတဲ့ မဟာစာပေကိုလည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာ အောင် ကံကြမ္မာဆိုးထဲသို့ ဇွတ်တွန်းပို့ပေးခဲ့သော ကံတရားကိုလည်းကောင်း၊ ဝယ်ယူဖတ်ရှု ခံစားပေးကြတဲ့ စာဖတ်သူတို့ကိုလည်းကောင်း အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း။

လေးစားလျက်
နေဝန်းနီ(နတ်မောက်)
16.12.2022 (Mon)

(၁)

ကဆုန်လပြည့်နေ့။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိမ်ညိုတိမ်လိပ်များ ပိန်းပိတ်မှောင်
နေသည်။ Golden Cherry ဟိုတယ်မှ မထွက်ခွာခင်ကတည်းက လေ
တဟူးဟူးသည် ငြိုးမာန်ဖွဲ့ထားသကဲ့သို့ သူ့မျက်စိရှေ့ မြင်မြင်သမျှ ဆွဲယူ
တိုက်ခတ်သွားမလို ဟန်တပြင်ပြင်။ ညနေငါးနာရီ ထိုးနေပြီ။ တာချီလိတ်၏
မိုးလေဝသသည် ဤမျှပြင်းထန်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ ထင်မထား
မိခဲ့။ ဘယ်တုန်းကမျှဟူသော စကားကို သုံး၍သာ သုံးရသည်။ တကယ်တော့
တာချီလိတ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီတိုင်းဆို မနက်ဖြန်လောက်မှ မြစ်ကူးရလောက်တယ်”

အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်က ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်သည်။
ထင်မြင်ချက်ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အားလုံးလိုလိုပင် ဟိုတယ်၏
ဇိမ်အရသာကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားနေရသောကြောင့် ဟိုတယ်နှင့်
ဝေးရာ ထွက်ခွာရမည်ကို စိုးကြောက်နေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

တာချီလိတ်မိုးသည် ညနေငါးနာရီကတည်းက ရွာချင်တိုင်း ရွာနေ
သည်။ မိုးပေါက်ကျသံများက တစ်ခါတစ်ခါ နီးနီးလာလိုက်၊ ဝေးဝေးသွား

လိုက်။ ဟိုတယ်ရှေ့ရှိ အုန်းပင်များမှာ လေ၏သယ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားသည့် အလား မိခင်ပင်စည်ကြီးကို ရက်ရက်စက်စက် ရုန်းကန်နေလေသည်။ မိုးစက်မိုးပေါက်တို့သည် တာချီလိတ်ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ မညှာမတာ ပြေးဆင်းလာကြသည်။ ကားလမ်းပေါ်တွင် မိုးရေများက ရုံပြည့်ရုံလျှံ နေရာယူထားရုံမက ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ပြုနေကြသော ကား၊ ဆိုင်ကယ်များကိုပင် ရှေ့မရောက်အောင် အတင်းကာရော ဆွဲထားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေသည်။

“မိုးကြိုးတွေပါ ပစ်ပြီဟေ့”

မိုးသံလေသံများကြားတွင် ဟိုတယ်၏မျက်စောင်းထိုးမှ သစ်ပင်တစ်ပင်အား ဂျိမ်းဟူသော အသံကြီးနှင့်အတူ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည်။ “အမယ်လေး”ဟူသော အာမေဠိတ်သံကြီးသည် မိန်းကလေးများဆီမှ ဆတ်ခနဲ သံပြိုင်ထွက်လာကြသည်။ မြေကြီးတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်ခါသွားပြီး ဟိုတယ်ကြီး ပြိုကျသွားလေသလားဟုပင် ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။ သေချာပြီ။ ဒီနေ့ မြစ်ကိုကူးရန် လွယ်သည်မဟုတ်။ ကျွန်တော် ကျိတ်၍ ပျော်လိုက်သည်။ ဒီဟိုတယ်မှာ ဒီတစ်ညတော့ နတ်စည်းစိမ် ခံစားရဦးမည်။ တစ်ညလည်း တစ်ညအလျောက် စည်းစိမ်ခံရလျှင် နည်းသည့်ကုသိုလ် မဟုတ်ဟူသော အတွေးသည် တဂျုန်းဂျုန်းမြည်နေသော မိုးချုန်းသံထက်ပင် ကျယ်သည်ဟု ထင်လိုက်မိလေသည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော့်အတွေးကို ဘေးလူ ကြားလျှင် လေကြီးမိုးကြီး ပြောသည်ဟု ထင်မှတ်ကောင်း ထင်မှတ်ကြလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက်မူ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်၍ ငါးနှစ်အနားပင် ကပ်နေလေပြီ။ သည်အချိန်ထိ ဟိုတယ်တွင် တစ်ခါမျှ အိပ်ဖူးသည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဟိုတယ်၏ စည်းစိမ်ကို ကျွန်တော် ယစ်မူးနေသည် ထင်ပါသည်။

မြစ်တစ်ဖက်ကူးရန် တရုတ်စကားပြန် အစ်မတစ်ယောက်လည်း ပါသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်ရမည့် နေရာကို လိုက်ပို့ရမည့် သူဌေးလူယုံ ဖြစ်သည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူရှိနေရခြင်းသည်ပင် သူဌေးက အခေါ်လွှတ်လိုက်၍ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကသာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပျော်နေသည်။ စကားပြန်အစ်မက တုတ်တုတ်ပင်မလှုပ်။ မိုးကြိုးပစ်ရုံမက မြေပင်ပြိုစေဦး၊ ဒီည မြစ်ကို ကူးဖြစ်အောင် ကူးမည့်သဘော ရှိသည်။ မိုးကြီးလေကြီး တိုက်ခတ်

နေသည်ကိုပင် စိုးရိမ်ပုံမပေါ်။ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ တရုတ်သူငွေကလည်း ဒီညမှဒီညဟု ပြောထားပုံရသည်။ တရုတ်လူမျိုးများသည် ပြောထားသည့်စကားကို တည်အောင် မရမက လုပ်ကြသူများ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော် သည်မိုးသည်လေဖြင့် မြစ်ကိုကူးရန် ကြံစည်ခြင်းသည် လောက၌ အမှိုက်မဲဆုံးသော အကြံအစည်ပင် ဖြစ်သည်။ သည်ချိန်လောက်ဆို မဲခေါင်မြစ်ရေများ လျှံတက်နေမလားဟု ကျွန်တော် စိုးကြောက်နေမိသည်။ ရေလမ်းခရီး ဖြစ်သောကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လျှင် ကိုယ်ကျိုးနည်းရမည့်အဖြစ် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်သောကြောင့် အထုပ်ကိုယ်စီဖြင့် မိုးစဲမည့်အချိန်ကို စောင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို လာကြိုမည့်သူများ ပေါ်မလာသေး။ စိတ်ထဲတွင် ကိုယ်လုပ်ရမည့် အလုပ်အတွက် ရင်ခွန်နေမိသည်။ အလုပ်သာ ဆိုရသည်။ ဘာအလုပ်ဟု မည်မည်ရရမည်သူမျှ မသိရသေး။ အခန်းကျဉ်းထဲလား၊ အခန်းကျယ်ထဲလား မသိပါဘဲလျက် အတွေးထဲ ပုံဖော်ကြည့်နေမိသည်။

အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ပူစရာ ဘာမျှမရှိ။ တမြန်နေ့ကပင် ကွန်ပျူတာ နှိပ်တတ်ကြောင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်စကား ထမင်းစား၊ ရေသောက် ပြောတတ်ကြောင်း လူကိုယ်တိုင် လာရောက်စစ်ဆေး သွားသေးသည်။ လက်တွေ့တွင် ကွန်ပျူတာကို ဟုတ်တိပတ်တိ နှိပ်တတ်သည့်သူ တစ်ယောက်မျှမပါ။ ကိုယ်တိုင် ဗီဒီယိုရိုက်၍ Viber ကတစ်ဆင့် ပို့ရသောကြောင့် ကီးဘုတ်ပေါ် လက်တင်၍ ဟန်ပြန့်ပိထားသည်ကို ဗီဒီယိုရိုက် ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မသိလျှင် ဟောလိဝုဒကားထဲက ဟက်ကာတစ်ယောက်ဟုပင် ထင်သွားနိုင်သည်။

မိန်းကလေးများသည် မိုးသံလေသံကြားတွင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်စကားပြော၍ ရယ်မောနေကြသည်။ ဘာအကြောင်းပြောသည်ဟု မဆိုနိုင်။ မိုးကြိုးထိမည်စိုး၍ airplane mode တင်သူတင်၊ စက်ပိတ်သူပိတ်ဖြင့် အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ၍ မိုးတိတ်သည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ စကားပြန်အစ်မဆီက ကျွန်တော်ကြားချင်သည့်စကား တစ်ခွန်းမျှ ထွက်မလာ။

(၂)

မိုးက ဖြည်းဖြည်းချင်း စဲသွားသည်။ မိုးပေါက် အနည်းငယ်မှအပ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းလင်းကျင်းကျင်း ဖြစ်၍နေလေပြီ။

“ဟိုမှာ ကားလာပြီ၊ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ယူပြီး ကားပေါ်တက်ကြ”

အနက်ရောင် ပေါင်မုန့်ကားလေးနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာကြသည်။ စကားပြန်အစ်မက မေးငေါ့ပြသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကိုယ့်အထုပ် ကိုယ်ယူပြီး ကားပေါ်လုတက်ကြသည်။

“ကို ဒီထဲလာလေ”

ခင်ဝေက ကျွန်တော့်ကို သူနှင့် အတူတူစီးရန် ခေါ်သည်။ သို့သော် မရတော့။ သူ တက်သည့်ကားထဲတွင် မိန်းကလေး လေးယောက်ပြည့်နေပြီ။ ကျွန်တော်က ‘ရတယ်၊ ရတယ်’ ဟူသည့်သဘောဖြင့် လက်ကာပြ၍ တခြားကားထဲ တက်လိုက်သွားသည်။ ကျွန်တော်စီးသည့် ကားထဲတွင် ကျွန်တော်၊ ကိုကျော်ဆန်းနှင့် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် လင်မယားနှစ်ယောက် ပါသည်။ ကားထဲဝင်ကတည်းက မမူးအောင် မနည်း စိတ်တင်းထားရသည်။ ကားစီးလျှင် မူးတတ်သည့် အကျင့်ကြောင့်လည်း အမူးပျောက်ဆေး ကြုံသောက်ထားရသေးသည်။

ညနေ ခြောက်နာရီခန့်လောက်တွင် ပေါင်မုန့်ကားလေးသည် တာချီလိတ်ဟိုတယ်မှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလာသည်။ မိုးက တဖွဲဖွဲ ကျနေဆဲ။ သို့သော် ဆက်ရွာမည့် အရိပ်လက္ခဏာ မတွေ့ရ။ ပေတစ်ရာလမ်းပေါ်တွင် မိုးရေတွေက မလျော့သေး။ ကားဘီးတစ်ဝက်ခန့် မြုပ်နေသေး၍ ကားကို ရွစ်ရွစ်သာ မောင်းနေရသည်။

ကျွန်တော်တို့ကားကို မောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာက တရုတ်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်နှင့် ဘာတွေပြောမှန်းမသိ၊ ပြောရင်း မောင်းနေသည်။ တာချီလိတ်၏ ညနေခင်းသည် ကားအလွန်ကျပ်သည်။ ရုံးသွားရုံးပြန်၊ အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်များက ရွာဘုရားပွဲ ရောက်နေသလို စည်ကားလှသည်။ မိုးရွာထား၍သာ တော်သေးသည်။ မဟုတ်လျှင် ကား၊ ဆိုင်ကယ် မည်မျှရှုပ်လေမည်မသိ။ တစ်နေရာအရောက်တွင် ကားမောင်းသည့် တရုတ်ဦးလေးက ကားရပ်ပြီး စားစရာများ ဆင်းဝယ်သည်။

“နီ၊ နီ၊ ရှာလိုင်”

တရုတ်ဦးလေးက ကျွန်တော်နှင့် ကိုကျော်ဆန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အောက်ဆင်းခိုင်းသည်။ တရုတ်စကား နားမလည်သော်လည်း လက်ညှိုးထိုး၍ အမူအရာ လုပ်ပြသောကြောင့် သူ ဘာပြောသည်ကို ကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကားပြောင်းစီးခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘုမသိ၊ ဘမသိ ပြောင်းစီးသည်။ အဖွဲ့လည်းကွဲသွား၍ ကျွန်တော်က ခင်ဇေကို စိတ်မှချရပါ့မလားဟုပင် စိုးရိမ်နေမိသည်။

နာရီဝက်၊ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် မောင်းအပြီးတွင် ကျွန်တော်တို့ ကားလေးသည် တာချီလိတ်ဂိတ်ကနေ မြို့ပြင်ရောက်ခဲ့လေသည်။ တစ်လမ်းလုံး ကျပ်ခဲ့သမျှ ထိုအခါမှပင် အသက်ရှူ ချောင်လေတော့သည်။ မြို့ပြင်ရောက်တော့ ကား၊ ဆိုင်ကယ် သိပ်မတွေ့ရ။ တစ်စီးတလေသာ မြင်ရတော့သည်။ ကောင်းကင်တွင်လည်း တိမ်များကင်းစင်ပြီး လရောင်က အစွမ်းကုန် ဝင်းပ၍နေသည်။

(၃)

“ကိုကြီး ကျုပ်တို့ကားကို ဒီလောက်လူခေါင်ခေါင်ကြီးမှာ ဘာလို့ လာရပ်နေတာတုန်း၊ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူးဗျာ၊ ခင်ဝေတို့ ကားကို မမြင်ရတော့ဘူးဗျ”

ကျွန်တော်က ကိုကျော်ဆန်းကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ခင်ဝေတို့ကားကို လုံးဝ မမြင်ရသောကြောင့် စိတ်လည်း တော်တော်ပူ သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း လယ်ကွင်းများမှအပ ဘာမှမတွေ့ရ။ တောကောင်လေးများ၏ ဆူညံသံသာ ကြားနေရသည်။

“မသိပါဘူးကွာ၊ ငါ့လည်း တရုတ်လိုတွေ လာပြောနေတာ၊ ငါလည်း နားမလည်တာနဲ့ LEO တွေချည်း လိုမှ်သောက်နေတာ၊ အေး ရောပဲ၊ အရေးထဲ ဒီတရုတ်ကလည်း လူရှင်းတဲ့နေရာမှ လာပြီး ရပ်ထား ရတယ်လို့။”

ကျွန်တော် ခေါင်းနားပန်းကြီးနေသည်။ သွားမေးရအောင်လည်း တရုတ်စကား တစ်လုံးတလေမှ နားမလည်။ သူ့စကား ကိုယ်မသိ၊ ကိုယ့် စကား သူမသိသည့် အနေအထား ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲလည်း လူကုန်ကူးခံရပြီလားဟုပင် သံသယဝင်နေလေသည်။ တစ်ခုခုဆို ကျွန်တော့်

အတွက်ထက် ခင်ဝေကို စိတ်ပူနေမိသည်။ သူက မိန်းကလေး။ တစ်ခုခုများ ဖြစ်သွားလျှင် ဆိုသည့်စိတ်က ခင်ဝေနှင့် ချစ်သူစဖြစ်ကတည်းက ခင်ဝေ အပေါ်ထားသည့် ကျွန်တော့်စိတ်သဘောထားပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကျော်ဆန်းရင်ထဲ မည်သို့နေမည်မသိ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် တော့ လူကုန်ကူးခံရသည့် ကျွန်တော့်အဖွဲ့သားတွေကိုပင် ဖိုက်တင်ပလေး၍ ကယ်ပြီးနေလေပြီ။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကားမောင်းသည့် တရုတ်ဦးလေးက ဖုန်းတပြောပြောဖြင့် ကားပေါ်ပြန်တက်လာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ ဖုန်းပြောနေလျှင်ကို ကြောက်နေသည်။ အကောင်းပြောခြင်းလား၊ အဆိုး ပြောခြင်းလား နားမလည်သောကြောင့် ဤသို့ကြောက်နေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

မြစ်ဆိပ်ရောက်ရန် တော်တော်မောင်းလိုက်ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တွင် သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ကို လရောင်အားကိုးဖြင့် ဝိုးတဝါး မြင်နေရသည်။ ပုရစ်သံ၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲကောင်တို့၏ အော်သံက ညကို ပို၍ပီပြင်အောင် သရုပ်ဖော်လျက်ရှိသည်။ လယ်ကွင်းပြင်တွင် စပါးခင်းစိမ်းစိုစိုတို့က လေယူရာ ယိမ်းနွဲ့လျက်။

ဒီအချိန်ဆိုလျှင် ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သောင်ရေသွန်းပြီး ဝတ်ပြု နေကြလောက်ပြီဟု တွေးနေမိသည်။ ကိုကျော်ဆန်းကတော့ ကားခေါင်းထဲ တွင် တရုတ်ဦးလေးနှင့် cheer လုပ်နေသည်။ သူတို့ ဘီယာသောက်သည် မှာ အရေးမကြီး။ မတော်၍ အမူးလွန်ပြီး ကားများ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင်။ အစကတည်းက စိုးရိမ်နေသည့် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကိုကျော်ဆန်းနှင့် တရုတ် ဦးလေး နှစ်ယောက်ပေါင်း၍ မီးစာထိုးနေကြလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိုးရိမ်စိတ်ကို မနည်းဖျောက်ပြီး ဇော်ဝင်းထွဋ်၏ မိုးကောင်းကင်ခရီးသီချင်း ကိုလည်းကောင်း၊ ဦးငှက်၏ ကြွေးဟောင်းဆပ်ခွင့်ပြုပါအမေ သီချင်းကို လည်းကောင်း စိတ်ထဲပေါ်သမျှ ညည်းတွားနေလိုက်သည်။

“ဆင်းကြ၊ ဆင်းကြ”

ဆင်းကြဆိုသောကြောင့်သာ ဆင်းလိုက်ရသည်။ ဘယ်ကိုရောက် သလဲ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မှ မသိကြ။ ခင်ဝေတို့ကားကိုတော့ ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်ကျမှပင် သက်ပြင်းချနိုင်တော့ သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အလင်းရောင်ဟူ၍ ကားမီးတစ်ခုသာ ရှိသည်။ လူနေအိမ်များ တွေ့ရသောကြောင့် ရပ်ကွက်တစ်ခုခုဟုတော့ သိလိုက်သည်။

သို့မဟုတ် ရွာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ ပုရစ်အော်သံ၊ ခွေးအူသံကလွဲ၍ အားလုံးက တိတ်ဆိတ်လျက်။ အိပ်မောကျနေသည် ထင်သည်။ စိတ်ချောက်ချားစရာ နေရာတစ်ခုဟု ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချမိသည်။

ခင်ဝေက ကျွန်တော့်ကို အမှောင်ထဲတွင် လိုက်ရှာနေသည်။ ကျွန်တော်လည်း မြင်မြင်ချင်း ခင်ဝေအနား အသာလေး ကပ်သွားသည်။ မြစ်ဆိပ်ကိုတော့ မရောက်သေး။ ကျွန်တော်တို့သည် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြင့် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး သွားကြရသည်။ ဘယ်ကို သွားသလဲ မဆိုနိုင်။ ခြေသံမကြားအောင် မနည်းဖွနင်းနေရသည်။

သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းနေသည့် လမ်းဘေးတွင် ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီသမားများ အသင့်ကြိုနေကြသည်။ သူတို့ကြည့်ရသည်မှာ မှောင်ခို သမားလိုလို၊ ဘာလိုလို၊ ဓားထောက်ပြီး ဆိုင်ကယ်လှသည့် သူခိုးတွေလည်း ဒီလိုပုံစံပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု မဆီမဆိုင် တွေးလန့်နေမိပြန်သည်။ သူတို့ပါးစပ်က အရက်နဲ့ တထောင်းထောင်း ထနေသည်။ ရဲဆေးတင်လာသည်လား၊ ကြိုက်၍ သောက်သည်လား မပြောတတ်။ မူးတော့ မူးနေကြသည်။ သစ်ပင်ကြီးများ၏ အရိပ်အာဝါသသည် နေ့ခင်းဘက်ဆိုလျှင် အေးချမ်းမည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင် ကျောချမ်းစရာပင် ကောင်းလှလေသည်။

“တက်ကြ၊ တက်ကြ၊ မြန်မြန်”

ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဆိုသည့်စကားသည် သူတို့နှင့်တွေ့မှ ပိုမိုပြင်လာလေသည်။ သူခိုးလူမိမှာစိုးသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကို တရကြမ်း မောင်းထွက်သွားကြသည့် သူတို့ကိုကြည့်ရင်း ဘာမှန်းမသိသည့် အန္တရာယ်ကို မှန်းဆပြီး ကြောက်ရပြန်သည်။ ခင်ဝေနှင့်ဝတ်ရည်က လူကောင်သေး၍ နှစ်ယောက်တွဲစီးသွားသည်။ ကျော်မင်းတို့ လင်မယားကလည်း ခွဲစီးရမည်ကို ကြောက်၍ နှစ်ယောက်အတူ ဆိုင်ကယ်နောက်က ထိုင်လိုက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့ကနေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ယီးတီးယိုင်တိုင်ဖြင့် ထွက်သွားကြသည်။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး လူသုံးယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် အိတ်ချစရာပင် နေရာမရှိ။ ဆိုင်ကယ်နောက်ကနေ လက်ဖြင့်ဆွဲရသည်။

ကျွန်တော်နှင့် စကားပြန်အစ်မ နှစ်ယောက်သာ ဆိုင်ကယ် မလောက်၍ ကျန်နေခဲ့သည်။ လောကကြီး ကျီစယ်ရက်နိုင်ပါကလားဟု ထိုင်ညည်းမိသည်။ အရာရာ စိုးရိမ်တတ်သည့် ကျွန်တော့်ကျမှ လူခွဲပြီး

ကျွန်နေအောင် တမင်လုပ်နေသည့်အလား လောကပါလ နတ်မင်းများကို မဆီမဆိုင် စိတ်ဆိုးပစ်လိုက်မိသည်။ ခင်ဝေတို့ဆိုင်ကယ်က ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့ကနေ ထောင့်ချိုးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်သွားသည်။ ခင်ဝေကိုကြည့်ပြီး သနားလည်းသနား၊ စိတ်လည်းပူမိသည်။ သူ့ကိုခေါ်လာမိတာ မှားပြီဟု လည်း စိတ်ထဲက နောင်တရနေမိသည်။

“သူများနိုင်ငံ ခိုးဝင်တယ်ဆိုတာ မလွယ်ဘူး သိလား၊ အစ်မက သွားနေကျဆိုတော့ အတွေ့အကြုံရှိတယ်၊ မမိရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မိရင်လည်း တစ်ခါတည်း ပစ်သတ်တာ၊ အစ်မတွေ့ခဲ့တုန်းကဆို ခိုးဝင်လို့ ဆိုပြီး တစ်ခါတည်း သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ပစ်တာ”

စကားပြန်အစ်မက သူ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံကို မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင် ဖောက်သည်လာချသည်။ သူပြောသလို တကယ် ဟုတ်၊ မဟုတ် ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာ မသိပေ။ စကားမရှိ စကားရှာ၍ အဖော်လာညှိနေသည်ထင်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း လူသားဆို၍ သူနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း စကားပြောဖော် ရှာလိုက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူကတော့ အတည် အတုံ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်စိထဲလည်း နယ်ခြားတပ်ဆိုသူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည့်ပုံများ မြင်ယောင်နေသည်။ သစ်ပင်ကြို၊ သစ်ပင်ကြားထဲက ရုတ်တရက်ထွက်လာ၍ ဖမ်းသွားလေ မလားဟု ကျောချမ်းမိလေသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာမှ ဆိုင်ကယ်အကူ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြန်အစ်မ တစ်ယောက်တစ်စီးစီ စီးရသည်။ ညကြီး မိုးချုပ် ဆိုင်ကယ်ခိုးစီးရသည်မှာ ဂိမ်းထဲရောက်နေသည်နှင့် တူလှသည်။ အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တအေးအေး၊ တစ်ခါတစ်ခါ လေပေါ်ပင် မြောက် တက်သွားလိုက်သေးသည်။ သတိကို အလွတ်ခံ၍မဖြစ်။ သတိတစ်ချက် လွတ်လျှင် ရုပ်နှင့်နာမ် အိုးစားကွဲမည်မှာ ကိုးဆယ့်ကိုးရာခိုင်နှုန်း သေချာ သည်။ သို့သော် ကုသိုလ်ရသည် ဆိုရသည်။ ကျက်ခဲ့သမျှ ဘုရားစာအားလုံး ဆိုင်ကယ်ပေါ်ရောက်မှ ရွတ်ဆိုခွင့်ရသည်။ ကယ်ရီသမားများ၏ ကျေးဇူးပင် ဖြစ်သည်။

ကယ်ရီသမားများသည် ဆိုင်ကယ်ကို မညှာမတာ မောင်းချင်တိုင်း မောင်းကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ သွားရသည့်လမ်းသည် ပြင်ညီလျှော့မဟုတ်။

မောင်း၍သာ မောင်းနေကြသည်။ လမ်းဟူ၍ မည်မည်ရရ မတွေ့ရ။ မြက်တောထဲလည်း ဖြတ်မောင်းသည်။ ကုန်းကမူစောင်းကလည်း တက်မောင်းသည်။ အိတ်ကတစ်ဖက်ကြောင့် ပြုတ်ကျမသွားအောင် မနည်းထိန်းမတ် ထားရသည်။ လယ်ကွက်တွေထဲ ဆင်းသည့်အခါ ဆင်း၊ ခယောင်းလမ်းက ဖြတ်သည့်အခါ ဖြတ်ရသည်။ တချို့လမ်းက ကျင်းချိုင့်များ၊ အဖုအထစ်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ခင်ဝေတို့အဖွဲ့က ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေပြီး ကျွန်တော်ရောက်မှ အတူတူ ဆက်မောင်းကြသည်။

“ဟ ဟိုမှာ ခင်ဝေ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘုရား၊ ဘုရား၊ ကျိုးများသွားပြီလား။”

နှုတ်က လွှတ်ခနဲ ဖွဖလေး ဘုရား တလိုက်မိသည်။ ပြုတ်ကျချင်စရာလည်း ကောင်းပါသည်။ ကယ်ရီသမားက လူမှန်းပင်မသိအောင် ဖြစ်နေသည်။ ဒီအတိုင်းကြီး ဆက်မောင်းနေလျှင် ခင်ဝေအတွက် မကောင်း။ ကျွန်တော်က ဆင်းထူရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် ဆိုင်ကယ်သမားက ဆိုင်ကယ်ကိုဇွတ်ထူ၊ ဇွတ်တက်ခိုင်းပြီး ဇွတ်မောင်းသွားသည်။ ထူချိန် မရသလို ခင်ဝေခမျာ နာချိန်ပင် ကောင်းကောင်းမရလိုက်။ ကျွန်တော်က ခင်ဝေအစား ဘုရားကူတ ပေးနေရသည်။

“လဲပြန်ပြီဟ”

ခင်ဝေတို့ဆိုင်ကယ်က လယ်ကန်သင်းအဖြစ် ချော်လဲပြန်သည်။ လုံးလုံးလဲကျသွားခြင်းတော့ မဟုတ်။ ယိုင်ခနဲ လဲဟန်ပြုသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ တော်ပါသေးသည်။ မြစ်ဆိပ် မြန်မြန်ရောက်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေရသည်။ မဟုတ်လျှင် ကယ်ရီသမားလုပ်ပုံနှင့် ခင်ဝေလည်း လုံးပါးပါးတော့မည်။ ရော်ဘာပင်တွေက တစ်လမ်းလုံးအပြည့်။ လရောင်အောက်တွင် ဆိုင်ကယ်တရားစု မောင်းလာပုံမှာ ပျော်စရာလည်းကောင်း၊ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းလှသည်။

“ဟိုးမှာ မင်းတို့စီးရမယ့်လှေ၊ ဟိုဘက်ကမ်းထိ ရောက်အောင် လိုက်ပို့လိမ့်မယ်၊ သွားကြ”

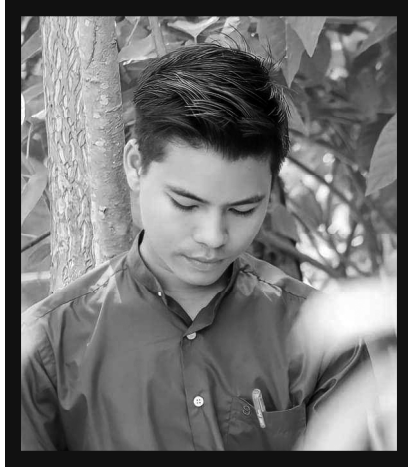
ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီသမား တစ်ယောက်က မြစ်ဆိပ်တွင်ရပ်ထားသည့် လှေကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောသည်။ ဒီလူတွေ ဘယ်ဆိုးလို့လဲဟုင် ချီးကျူးလိုက်မိသည်။ အချိတ်အဆက်လည်း မိလှသည်။ တကယ်တော့ ဆိုးပါ

သည်။ ကျွန်တော့်ခင်ဝေကို ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ အကြိမ်ကြိမ် ပြုတ်ကျအောင် လုပ်သည့် သူတို့ကို ကောင်းပါသည်ဟု ကျွန်တော် မပြောနိုင်။ ကျွန်တော့် ညီတွေသာဖြစ်လျှင် အနားခေါ်ပြီး နားရင်းထအုပ်မိမည်မှာ သေချာ သလောက် ဖြစ်သည်။

တစ်လမ်းလုံး ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် မောလာခဲ့သမျှ လှေပေါ် ရောက်မှ အပန်းဖြေမည်ဟု တေးထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော် နေရသည့် နေရာက လှေ၏နောက်ခြမ်း။ တဒုတ်ဒုတ် ခုတ်မောင်းနေသည့် မီးစက်ကြီး၏ အနားတွင် ဖြစ်သည်။ မီးခိုးတိုက်က ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့် တည့်တည့်။ လောကကြီး၏ ခန့်ပုံက နည်းနည်းလွန်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမှ ကွက်ပြီး လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်၊ ကလိချင်တိုင်း ကလိနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ကိုကျော်ဆန်းရှိနေ၍ ဖြေသာသေးသည်။ ဒီလိုကျတော့ လည်း လောကကြီးက အဖော်ထည့်ပေးတတ်သားပဲဟု ကြံဖန်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရပြန်သည်။

လှေထွက်ပြီဆိုသည်နှင့် တဒုတ်ဒုတ် မီးစက်ကြီးသည် ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် မျက်နှာရှေ့တွင် ဆူချင်တိုင်းဆူ၊ ပူချင်တိုင်း ပူနေသည်။ အေးအေးလူလူလေး လှေစီးပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အလှ ကြည့်မည်ဟု စိတ်ကူး ထားသမျှ မီးစက်ဖျက်၍ အလကားဖြစ်သွားရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုမီးစက် ကြီးကို နှစ်ယောက်သား ဆွဲမပြီး မဲခေါင်မြစ်ထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်သည့်စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်မိလေတော့သည်။

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်း ဦးနေသူရဦးဖြစ်ပြီး ကလောင်အမည်မှာ နေဝန်းနီ (နတ်မောက်) ဖြစ်သည်။ အဖ ဦးကျော်ဌေးဦး၊ အမိ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်က (၂၆.၄.၁၉၉၇) ခုနှစ်တွင် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ နတ်မောက်မြို့၊ မြို့မရပ်ကွက်၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်းနှစ်ယောက်အနက် အငယ်ဆုံးသား ဖြစ်သည်။

၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲ အောင်မြင်ပြီး ပခုက္ကူ ပညာရေးကောလိပ် ဆက်တက်ကာ ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ဆရာအတတ်ပညာ ဒီပလိုမာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် စစ်ကိုင်းပညာရေးတက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက် ပညာသင်ယူရင်း ၂၀၁၈ ခုနှစ်တွင် ပညာရေးဘွဲ့ (B.Ed.) ရရှိခဲ့သည်။

ထို့နောက် နတ်မောက်မြို့၊ အ.ထ.က(၂) (ယခင် တန်းလတ်ကျောင်း)တွင် အထက်တန်းပြ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ်လည်းကောင်း နှစ်နှစ်တိတိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် Academic Weekly Education Journal ပါ 'မြန်မာစာ၊ မြန်မာစကား ကွယ်ပျောက်

တော့မှာလား’ ဟူသည့် ပညာရေးဆောင်းပါးဖြင့် စာပေနယ်သို့ ပထမဆုံး ခြေချခဲ့သည်။ ထို့နောက် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ သတင်းစာတို့တွင် အက်ဆေး၊ ဆောင်းပါး၊ ကဗျာများ ရေးသားခဲ့သည်။ ၂၀၁၇ ခုနှစ်တွင် သူငယ်ချင်းများ စုပေါင်းပြီး ‘ကဗျာပန်းတို့ လန်းရာမြေ’ ကဗျာစာအုပ် တက္ကသိုလ်တက်ရင်း စိတ်ရူးပေါက်ပြီး ထုတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့နောက် အက္ခရာသစ်စာပေက စီစဉ် သည့် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အဆိုအချေ အရေးအသားများ၊ တက္ကသိုလ် ဝင်တန်း နမူနာ စာစီစာကုံးများ၊ ကြာပွင့်ချိန် ရသစာတန်းစာအုပ်တို့တွင် အားဖြည့် ရေးသားခဲ့သည်။ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် Academic Weekly ပညာရေးဂျာနယ်၌ ရေးသားခဲ့သည့် ပညာရေးဆောင်းပါးများကို စုစည်း၍ ‘ပညာရေးအတွေးလက်ဆောင်’ လုံးချင်းစာအုပ် ထုတ်ဝေထားပါသည်။

ယခုအခါတွင် မြန်မာပြည်၏ အရှေ့တောင်ဘက် လာအိုရွှေကြိုဂံရှိ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးလုပ်ရင်း အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း လျက်ရှိသည်။

